

Stalo se již tradicí, že Kulturní centrum Zahrada nabízí ve svém programu řadu kvalitních interpretů. Dalším v řadě byl ve čtvrtek 26.ledna **Robert Křesťan s Druhou Trávou**. Jak je v poslední době skoro pravidlem, v akustické podobě, která jim nesmírně sluší. Kromě stálé sestavy /Robert Křesťan (zpěv, mandolína, kytara), Luboš Malina (banjo, klarinet, low whiste), Luboš Novotný (dobro, kytara), Emil Formánek (kytara, mandolína) a Petr Surý (kontrabas)/ se v Druhé Trávě, jako host, objevil i další z Malinů - Josef (housle).

Pánové to hned zkraje rozjeli klasikou *Muleskinner Blues* a nastavenou laťku po celou dobu vystoupení neshodili, spíše naopak skladbu po skladbě zvyšovali. Odměnou jim byl vždy dlouhotrvající zasloužený potlesk. V první části zazněly převážně

foto: Vítek Školník Urban ©

skladby z novějších nahrávek *Pendl do Betléma*, *Na španělských schodech* z alba **1775 básní Emily Dickinsonové**

. Nejnovějším nosičem Druhé Trávy je CD

Good Morning Friend

, které obsahuje klasické skladby známých autorů. My jsme měli možnost slyšet na živo tři, z nichž poslední, právě

Good Morning Friend

, známá od Johnyho Cashe, byla jedním z mnoha vrcholů večera.

Není to tak dlouho, co se ve stejném sále křtila deska ***Dueling Fingers*** Martina Fridricha a Luboše Maliny. Ten ji připomněl instrumentální skladbou, podle jeho slov první, kterou se před šestadvaceti a půl lety naučil,

Pony expres

. Stejně jako on pádil také večer, žádné zbytečné pauzy a nebo dlouhé povídání. Vždy jen několik plachých slov. Stupňující se atmosféru podpořil

Ossian

(

Wells of Old Ireland

) s navazující poirštělou instrumentálkou, nebo s odpichem zahraná

Krvavá Marie

. Ta, ač původně nahraná s bicími a tvrdším spodkem, ve své akustické podobě neztratila nic ze své energičnosti. Stejně jako po bouřích přichází klid, tak i muzikanti zvolnili. Robert Křesťan se chopil kytary a vzápětí jsme se mohli na chvíli vrátit do dob Poutníků a to s písní

Zahrada plná Trávy - té Druhé?

Napsal uživatel Jakub Blesk Moravec
Středa, 08 Únor 2006 03:00

Pojďme se napít

. Až písničkářsky vyzněl začátek

Infiely

, do které po chvíli začala znít irská flétna v rukách Luboše Maliny. Ten ji neodložil ani v následující skladbě, kde byla také "grassová" inspirace vystřídaná hledáním keltských kořenů. Po tomto osvěžujícím vybočení přišla řada na mou velmi oblíbenou skladbu

Ještě jedno kafe

(

One More Cup Of Coffee

). Není v Čechách mnoho lidí, kteří dokáží tak citlivě přebásnit Dylana a konec konců nejen jeho. Po závěrečné Kdo to obchází můj dům se Zahradou rozezněl nehraný aplaus. Dva předavky rozehráté diváky nenasytily a tak úplná tečka patřila až do třetice zahrané

Wayfaring Stranger

.

Druhá Tráva opět potvrdila, že patří ke špičce, a to nejen ve "svém" žánru. Je potěšující, když zrovna tito lidé ukazují ve světě naši lepší tvář.